

DUŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vòdâvnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednòk na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsâki ev. dühovnik i vučitel.

POST.

Ján. 12. 24—28.

Trnjava, ruklasta pôt kalvarije, túžen, v svojoj groznosti do nèbe ségajòči križ, Božega Siná nedužno trpljenje i smrt; od toga nam guči v postnom vrêmeni sv. Pismo.

Ali skòz kmični oblâkov postne žalosti Bože milosti svekli tráki svétijo na našo düšo. Túžen križ je zibeo našega nôvoga žitka. Te križ i Jezusa smrt samo tisti prezazmi, ki s svojimi düševnimi očâmi vidi tisti drági kinč, šteroga je Jezus obarvao s svojim trplénjom i smrtjòv. Te kinč je dika Boža. Prêk grêha, smrti i pekla je Jezus na zmágo pripelo díko Božo v žitki človečem. Jezus Kristuš je Imé Bože odičo v svojem živlénji i v živlénji ti povrnjeni düš.

Božo díko glâsi bár cêla natura; tò šumêče morje i rosa na trávi, nébo-zemlo gibajòča grmlenca rávno tak, kak pa tiho pòkanje sprotolêšnjega, odpérajòčega se popovjá, ali nájpopolnêše glâsi itak tò díko Božo Jezusa živlénje. Prêk trplénja, grozne smrti do konca voren ostáne k svojimi Oči nebeskomi, od koga ga nikša mantra i skušávanje šatana nemore odtrgnoti. Či vglíh Njemi je têlo slabo v toj velikoj borbi, ár etak moli: „Zdaj se je zburkala düša moja, Oča zdrži me z võre ete“; ali düša Njemi je vedno pripravljena, ár za tem včasi etak moli: „Ali za togo volo sem prišo vu tò võro.“ Pokázo nam je, da tüdi v nájevêšoj mantri, nevôli, v nájevêšem skušávanji võrni lahko ostánemo

k Bôgi, či nam je düša vedno pripravljena. Tü se ne računa nikaj slabost, ali krepkost têla, nego samo môč düše, võrvanja. Jezus je z tøv võrnostjov odičo. Imé Bože i záto je pa Gospodin Bóg navòke odičo i Njega i dao Njemi je mesto na desnici svojoj. Či mi ščémo ednòk tao vzéti v toj diki, kak öročnicke Gospodnovi, kak navòke odküpleni i zveličani, te mi moremo nasledüvati Jezusa tüdi po pôti trplénja, kalvarije. Samo tákši naslednik je právi sluga Juzušov, ki etak veli: „... i gde sem Jas, tam bode moj sluga; i či što meni slúži, poštüvo ga bode Oča.“ Ali je nê veliko veselje čüti tò onim, ki Jezusi slúžijo?!

Ali tá slúžba ne stoji z toga samo, da mi v cerkev pridemo, tam edno molitev zmolimo, predgo poslušamo; i da se v postnom vrêmeni svetskoga veseljá hábamo (ki se!) Kristuša slúžiti je od toga vno-go več! Kristuša slúžiti telko zadene, kak pa naše mišljenje, naše čütênje, volò, naše cêlo živlénje pòleg Kristušovoga evangeliuma ravnati.

Znati moremo, ka naše cêlo živlénje na slúžbo díke Bože moremo postaviti. Mi smo nê sami svoji, mi ne zapovedávamo sami s sebov, nego mámo obri sébe ednoga nebeskoga kralá, koga mi poslušati, bógati moremo.

Nemremo Jezusa nasledüvati, Bože díke delavci bidti, či smo zvišeni. Nemremo Jezusa slúžiti i ž Njim vküper prebivati, či našo stáro, grešno naturo ne

spremenimo, či samo svojo diko iščemo, nê pa Božo.

Prêk žalosti postnoga vrêmena, kak svekla zorjanska zvêzda, svêti dika Boža. Kristuš je nê zgûbo žitka boj, nego je navôke zmágo. Njegova za nás prelijána nedužna krv na čisto zaperé milicn i milion grêhšni dŭš, bêle postánejo, kak snêg i na njé je z zlatimi literami napisana dika Boža.

Jezuš se vedno moli za povrnjenje grêhšni dŭš: „Oča, odíči Tvoje Imé.“ I Gospodin Bôg, kak nigda, i zdaj Njemi odgovárja: „... Odičo sem i páli odičim.“

Ki so nigda čúli te nebeski glás, tê edni so tak pravli, ka je tô grmlanca bila; tê drúgi pa, ka angelski glás.

V tom postnom vrêmeni se hábaj od vsákoga grêha, drži dŭševen post, začni nôvo živilenje. Či na križ prebiješ svoje stáro, grêšno živilenje, z Jezušom stáneš na nôvo živilenje, kak nosilec díke Bože i tê Božo Rêč ne boš čúo, kak grozno sodbo glasêčo grmlenco, nego kak miloščo, zveličanje nazveščávajôči angelski glás.

Jeli jo tak čuješ?!

JUVENTUS.

Vsàka evangeličanska familija naj čtê i podpêra Dŭševni List!

Slavička smrt.

Pisala: Roy Kristina. — Poslov. Flisár Jánoš.

Na trsja válovji se je zíbao, lúšen je bio, mládi i prijéten. Svekle oči so njemi ostro glé dale vu lépi sprotolêšnji svêt. Vse ga je veselilo; on sam je túdi vsêmu na razveseljávanje stvorjeni.

Slaviček so ga imenŭvali. V-preminôčem leti je meo štiri brate; vsi so pesmarje grátali i odleteli so po svêti, da spunjavajo svoje pozvánje: dičijo Gospodna i veseljé správljajo lŭdém.

Či bi štoj li tak površno pogledno toga máloga slavička, nebi vervao z kak imenite familie se je zlégao i tak lepô je popêvao, ka ga je nikši spêvec nê mogao prehítiti. Oblêko je prôsto, pepelnáte dlake meo, brezi vse prêcimbe. Záto ga je vsáki rad meo, samo škodlívê mále stvaričice i črvičke nê.

Španjolski orság.

(Nadaljávaje.)

Španjolska národna znamenitost je túdi bikovobojŭvanje. I ka je toga nečlovečega, divjega, krvnoga, indašnjega národnoga razveseljávanja túdi vu velikoj meri rimska cêrkev kriva, nam ta nasledŭvajôča svedočiyo. Pri veliki cêrkevni ôsvetnostaj so túdi vsigdár držali bikova bojŭvanja. Vu Granadi je Kensit tájnik vido i ovekivečo eden stári plakát (razglás), na šterom je r. kath. cêrkev glásila z etim napiskom eden veliki cêrkevni ôsvetek: (Slovenski) „Ta nájsvetêšega oltárnoga svestva processia. Králevska stvári razstáva — bikovo vojŭvanje!“

Oltársko svestvo — stvári razstáva i — bikovo vojŭvanje, edno pôleg toga ovoga! Vu cirkusaj, gde májo šegô bikovvojŭvanje držati, túdi kapêla jeste, gde se je pred bojŭvanjem torreador (bojŭvnik) z-obhajilom dao obravnati (spovedao) i sebê vu Márije obrambo, podporo poráčaj. Najbole zanimivo je pa tô, ka Rickaby Jožef ježujta barát, vu svoji od morála návuka pisani i vödáni knjigaj od 248–250 stránaj líki opravičati i trditi namejni i ščê bikova vojŭvanja morálnost. Od šteroga etak piše: „Da je stvár nê osoba, nego dugovánje, prôti njemi človek nikše dŭžnosti nema. Grêha niti sêнца neséde na bikov šport, ár je tŭ stvári bolezen nê cil, nego nedovêdno pripetjé sporta.“ Právo ježujtovo modrŭvanje!

Pod trstjem je bliščéči, plitve vodé potôčec tekao. Slaviček je doli k-njemi zleto i záčala sta si čvrčkati.

— Prosim te, drági potôčec, či mi dopŭštiš z tvoje vodé piti?

— Oh, srdcá, samo se li napij, ka boš ležê lepô popêvao. Tí niti nevêš, kak rad te poslŭhšam v-noči; nemrem nači. Bár bi celo leto sprotolêtje bilo, teda ti nebi trbelo inam odhájati.

— Jas bi pa nebi mogao biti brezi tébe, moj potôčec. Dobra podpora sva eden toga ovoga.

— Bôg te naj sprevája i čuva, drági moj ftiček — ercê potôčec — ka spošleš svojim bráčekom, ka njim naj povém, či bom je vido?

— Daj njim prêk moj srdčen pozdráv, li naj verno popêvajo nadale, mogôče navčimo lŭdi dičiti Bogá. Hvála bojdí Bôgi, vsigdár mi dobro

Pri vsê tê je pa Špánie ta nájšalostněša znamenitost, ali bole grêšnost inkvizicia bila. Človek se strnsne i vu dûhi zburka, či li tô rêč čûje. „Inkvizicia je bio tak zváni „jeretnikov“ „krivovercov“ preiskave, mantránja, terorizma silni sodni stolec, šteri se je i krvni stolec zvao, prôti šteromi je apelácie, prôtitožbe nê bilô. Té sôd je zaprva pod pûšpekov oblastjov od právlao svoje sramotno pozvánje, ali sledi ga je pápa na zôsebni, na dominikánušov rêd zavûpao. Grozna dela, v nêbo kričêca grêhota so se godila pri tákši preiskávaj, potvárjanjaj i sôdbaj. Z-mantránja dugovánj li samo ta edna prinesémo naprê, štero je tûdi Špánie speciálitet, tak-zvána: „Špániečizma“. — Tô je z dvâ šrajfa stojêca stiskávanja náprava bila, v štero so notri djáli toga toženoga, potvarjenoga nogô i namali so ga tečas stiskávali, dokeč je siromaček od velke boleznî nê tô vadlûvao, ka so šteli. (Na Vogrskom je v 1687-mom v Eperješi Caraffa, té v-človečo podobo skriti húdi dûh, casarski generál postavo gori „krvni stolec“, gda je Kaše váraša ritara nogé tečas dao stiskávati, ka je te mantráni od boleznî odnoro i potom njemi je glavô dao dolivsêčti.) Kensit glávni tájnik je goripoiskao i pri magnesiuma posvêti dolî z-fotografêrivao edno tákšo brez obloka, kmično, podzemlôv bodôčo mantránja kámro, štera vu Figuerás váraši pod ednov cêrkvov jeste. Vu stenáj se i dnesdén viditi dájo naprávlene one kámre, vu štere so te nesrečne, na pô mrtve,

zmantráne áldove žive dáli tak notri zozídati, ka so na stêni edno málo lûknjo niháli, gde je nika malo zráka notri šlo, šteri je ešče malo podûžao toga nesrečnoga trplênje, dokeč se je celô nê zadûšo. Té notri zozidani kámre grozne ostanke je li nê dávno dála državna oblast vkûpsobrati i ščistiti odnut. Kensit glávni tájnik je dolî spisao, kak je z-fotografirao dolî edne tákše kámre ostanke (čonte), kak je z-tûvárišmi z-prstmi vkûpper zgreno nika malo zemlé i med popêvanjem žnjôv nika malo zagrno tam ešče bodôče čonte i kak je sehom prinesao ništerni faládec čont na spômenek z-inkvizicie tûžnoga vrêmena. Llorente, onoga hípa Toledoski kanclár i inkvizicie tájnik, vu svoje hištorie knjigaj dolipiše, ka je v-njegovom vrêmeni 341 021 osob mantráno od inkvizitorov i žnji je 31 912 osob živi žežgáni. Inkvizicie nájgroznêši hohár je ober vsê drûgi Torquemáda bio, ki je pod svojim grêšnim 18 lét trpêčem ôpravki 105 294 osob dao prepraviti. Vse tô so uradni zapisnikov podátki.

Koga je inkvizicia na smrt osôdila, toga so med prebránov ôsvetnov processiov sprevedili na vmorišče. Tô se zvalô auto-da-fe-actus-fidei — *vere člnênje*. Autodafét so redovno na vsêsvêcov nedelo držali, teda se je váraša glávne cêrkvi velki zvon že vgojčno rano zgláso, — glasêci grozno vidênje. Národa vnožina se je paščila na vmorišča mesto, šteroga li prôsto poglédnenje je za dûševno zasliúženost držála. V-drûgi mêtaj so té nesrečne áldove pred žež-

ide; samo bi je rad vido. Naj me šteri žnji poglédne, či de mogôče.

Včélica je tûdi k njima priletêla.

— Tô zaman želêš, — odgovori po pozdrávenji. — Či je vsepovséd tak velka potrebčina za tvoje brate, teda je te dober Bôg véndar nepûstí ese, vém je žitek tak krátek.

| Oh mála včélica, povsúd tak právjlo, ka njim me trbê — si je zdêhno slaviček — i jas nevém, z kêm bi mogao komi na hasek bidti?

Eden čas sta eden pôleg drûgoga letela, te sta si pa na eden bogato cvetêči ščipkov grm sela.

— Dobro útro, lêpe mále rôže! Jeli nama dovolite?

— Dobro útro, slaviček, Bôg te je prinesao.

— Jeli mi dáte méd? — se je molila včélica.

— Srdcá, ali mogla boš ga poiskati. Nemremo prerazmíti, ka se je znami zgôdilo? Za máli čas odcvetêmo.

— Pa ste záto dônok lêpe, — je je šteo trôštati slaviček. — Či občútim vaš Bogá dičêči diš, drûgo nemrem, kak popêvati moram.

— Oh, odgovori edna málička, napô razvita rôža, včera sem se prebûdila na tvoje spevanje. Brez tébe bi mogôče ešče i zdá spála.

— Pomágalimo eden tomi drûgomi pri dičenji Bogá. — Ali ka je z-tebom, cvetičeka? — skriči slaviček, kak je prêk zleto na edno drûgo vêko. — Kak si popárjeva! — Z-táljemánjem je glédao na rôžo, štere listje je povêhnjeno bílô.

— Nemrem znati, moj slaviček, tak čúдно se čútim. Vse môč mi poménkáva. Nemorem več dišiti, tak čútim, ka de mi mrêti. Dobro, ka si prišao. Kamčibár slobôd vzemem od tébe. Jeli-

gánjem z-milošče spozadávili, ali v Španjolskom so je pa z-slámnimi púšlami prve pražili, naj tém več mantré trpijo. — Po tej pôti je rimska cérkev tó doségnola, ka je Špánija do konca nájbole katholičanska držáva ostánola! Pri náj slédnjem lúdstva čtenjê (v-1929 leti) je držáve prebiválcov 22,760.000 bilô, z šteri je samo 10.000 bilô proteštánušov, šteri so sploh do revolucie nê dôbili vereslobodščine.

Ali po etoj pôti je rimska cérkev doségnola túdi tó, ka je odúrna grátala na španjolskoj zemli. Neščem eti za krátkoga mesta volo španjolske revolucie histórije spoznávatí, li samo ta ništerna prinesém žnjê naprê. V 1931 aprili so vopovedali republiko. Revolucia je na dvê stráni napádala: — stírala je z tronuša pápo vrêloga slugo XIII. Alfonz kralá, ki dokeč se je národ vu síromaštvo vtono, vedno bogatêši gratúvao i vó so odpelali z-orsága na policije cutomobili i prêk határa djáli Ríma zastôpnika Segura hercegprimáša, ki je po slédnje 4000 vôtumaj éřškovke okrožnice neprijétji v Rim pobegno, ali koga je pápa juniuša 15-ga znôva nazá zapovedao. V-1931 májusa 22 ga so vónaznanili obprvim v Špániji *popolno vere slobodščino* i zednim je vláda tá zbrisala ježuitov réd. (Na štero gledôč je nájznamenitêše tó, ka je že eden pápa ježuitov réd tázbrisao. Ježuite svét túdi Špániji má hváliti, ár je toga réda nastavitel, Loyola Ignác Špánie državlján bio. Kak znamenito delo imenúje. Kenset glávni tájnik, ka je njemi eden

bár ešče boš ednôk popévao meni, zdá ob-slédnjim ?

Skuzé so se leščile vu slavička očáj; z-klünčecom je spoglado rôže dolikápajôče, povehnjeno cvêtje i záčao spévati.

Na tó spêvanje so záčale vse rôže dištiti, potôčka pene so se vršenile i sprevájale, vmérajôča rôža je pa navláki zaspála. Listje nej je namali doli spokapalo na zemlô — vmrla je.

Slaviček je túdi slobôd vzéo, — ár je domô mogao idti. Včelica ga je sprevodila.

— Včelica, neznáš zaká moremo mrêti? — pítalo je med potúvanjem.

— Nevém, moj slaviček.

(Nadaljávanje pride.)

Človek išče Bogá vsepovsédlik; ki pa Njega neišče vu Kristušl, nenájde ga nindri.

LUTHER.

bivši ježujta pop pripovedávao: ka so ježujtje že dávno račúnali na revolucijo i vsáki si je že naprêpripravo skrovno oblêko na pobegnenje, da krédi bode vúdti, či de se králevski i éřškov stolec trôso. Potém so záčali gde eti, gde tam goreti klôštri. Kensit glávni tájnik je porédi spogledno té žgaline. Na okajeni, sporúšeni sténáj je povôli špotárni i frivolni napiskov vido gorinapisani. Špánie klôštrov i cerkvéo vužiganje vsákoga kulturnoga človeka i nás túdi bolí, ár je barbarizma činênje, ali oni goréči plaméni, praščéče strêhe so z-žerjávimi lítermi tožbo spísali gori na nébi prôti Ríma cérkvi, štera je stotin prilik zamúdíla i zaprávila i tak sáma sebé za odúrno narédila vu španjolskoga národa srdcáj.

Ár nišče nemre praviti, ka bi španjolska revolucia i vse, ka se žnjôv i po njê godí, jedino nepodgovorni, smétja lúdi veséloga rôparstva i oničenja činênje bilô, nego čeres vnôgi stotin nepravičnoga ravnanja, vodni lúdi naprêpriprávlene zámúdnost zadúšenja, slúžénstva sád, šteri je po vnôgom teženji i dúhovnom robství k koncovi explodêrao.

Revolucijo je prêk dugo lét pripravljáôče slobodščine delo narédilo. Alcalá Zamora republike predsednik (od koga rim. kath. verníki svedočíjo, ka je vere vrêli, nê vadlúvánja protivnik, ki je ešče vu vózi bodôči, kama so ga za slobodščine gibanja volo neprijátelje vrgli, vsák! dén rédno, brez zámúdnosti odprávlao verske svoje dúžnosti. „Nemzeti Ujság 1933, máj. 28 šte.) je ednomi amerikanskomi novin pisá-teli etak pravo: „Pri príšestnoj prilíki Váš kak republike predsednik bodem príjel.“ Nateliko je gvúšen bio vu revolucie tekôčem deli i cíli. Verevrêli človekije Azena ministrski predsednik túdi, ki je več verski angliški kníg prestavo na španjolski jezík.

Revolucija bi brezi vse težkôče i krviprelejánja pretékla doli, ali republike vláda je na komunistov vseféle razdérjanje pôti, na svoji cílov dozégnenje prevrnôla i tak jo celô zničila i na vezdášnje pogúbelnost správila.

Te prve volítve so pokazale, ka je španjolska revolucia nê ti nepodgovorni lúdi, nego národa želénja delo. Flíedner evang. dúhovnik je Kensit glávnomi tájnikí pravo, ka gda je klôštrevužigajôči šereg tá k-njegove missie hramam príšao je etak kričao: „Bôg žívi proteštánuše, — doli barátje.“ — Lúdstvo je na Kensit tájnika pítanje vsepovséd té odgovor dalô, ka

ae vužiganje negodi za volo kváraželnosti razbíjanja, nego z-španjolskoga národa več stotin britkosti shája, šteroga pehár je štrihoma napunjeni. — Interesantno je, ka je vu revolucie leti Angleško i Zvöněšnje Biblinsko Tüvárištvo 257.655 biblij ôdalo v-Špániji, več kak šterokoli leto pred tém.

Vu Špániji vsepovséd radosti glás zuní: „Vivá la Libertad“ — „Živio slobodščina!“ I vu té slobodščine sprotolěšnjem zraki eti i tam z-velkim nágibom tere naprě evangelioma obládnost vu Španjolskomorsági.

Tô je sôd ednoga zahájajôčaga kmičnoga véka i zbüdjenje ednoga nôvoga světa.

(Na ete artikuluš gleděč zamerkamo, ka je pred pôštirami letmi bio písani. Od tega mao je dosta vse nači grátalo vu Špániji. Na deněšnje španjolske dogodke gleděč rázlično stálíšče májo pojedíni lüdjé i vláde. Mi známo, ka kakoli sėja človek, tisto i ženja. Eta je pa ta sôdba, ká je svetlost prišla na svét i lüdjé so bole lúbili kmico liki svetlost. Istina pozdigne národ, grěh njemi je pa na spadáj. Več vere, več pravice, več lübéznosti, prave demokracije so nájbôgša zdravila prôti komunizmi. Mi bi radi bili, či bi bratomorstvo gorihěnjalo vu Špániji ino nam dobro spádne znati, ka je Francova vláda vereslobodščino zagvüšala tüdi proteštantskim cerkvam. Red.)

Edna pesem.

Kak berlinska varaška missija porôča, eden misionar ide po vilici globoko zamišleni prôti domi i na tihoma popěva pred sébe eto sleděčo pesnico :

Vu onoj slednjoj nôči,
Gda sem na Olivnoj gori
Molo ; sem krvávi znoj
Točo za tébe, bratec moj.
Jaj nam, što zná, jeli ti
Ščěš se z Méne zmisliti ?

Naednôk samo edno rokô občüti na svojí plečaj. Tô je bila rôka, na šteroj se je nej vidlo, ka bi dělavnoga človeka bila, štere lastnica je po dněvi spála i gda je nôč prišla, té je šla za svojim šütajôčim nečistim délom. „Vi gvüšno radi popěvate?“ pita ta deklina. „Ja, jas rad popěvam“, odgovori te misionar. — „Jas tüdi rada popěvam, ali në takše pobožne, žalostne pesmi, nego veséle, lüšne,“ se glási odgovor na

misionara. „Gvüšno, moja pesem, štero sem popěvo në lüšna, ali lěpa, preveč lěpa i dobra. Jas vam jo ešče ednôk celo spopěvam.“ I brezi ka bi na „ja“ ali „nej“ počako, znôva popěva celo pesem. I čüдно, ta deklina ga poslühša. Vedno bole glasno i stálno se čüje pesem. I deklina? Vedno bole pazlivo, méno i genjeno ga poslühša, dokeč njé z ôči debele kaple záčajo tečti doj po lici. Komaj ka se je pesem skončala, njemi rokô dá: „Lehko nôč!“ i hitro dale odide. Te misionar hitro v žebko ségne i njej svojo vizitko dá: „Gospodičina, či te gda-světa mojo pomôč potrebüvali, eto je moj adress.“ Deklina vzeme tô kárto i preminé vu nôč.

Lěta so ua tô odišla. Te misionar je žé pozábo svoje doživljenje vu noči na vilici. Ednôk samo z bližánje vesnice edno pismo dobi od farara: „Edna lübezniva kotrīga moje gmajne Vas prosí, naj Vam pišem. Pred ništerni létmi ste v Berlíni na vilici ednoj deklini, žé kesno vu noči edno versko pesem popěvali. Tá pesem je tô deklino natelko poprijéla, ka je za pár dni na tô vküperspakivala svoje stvári, ostávila Berlín i nazájodišla k svojim rodítelom. Edno zgüb-leno dēte se je povrnolo k svojim starišam i k nebeskomi Oči. Pred krátkim, med rámanjem na hiši, je vu kufri najšla Vašo vizitkárto. Zdaj goréče želěnje má, da bi njéj poslali reči i melodijo one pesmi, štera je zrok njénoga povrněnja i domôidenja bila. Ona náj bode za njô i za njénoga možá on kazáč, šteri de vsigdár na Onoga kázo, ki za svojimi ovcámi ide tečas, dokeč je ne nájde“.

Pokôra.

Že od dugšega hipa mao
Se mi je v srdci bojüvao
Nágib pokôre činěnja
I pobožnoga živlěnja.

Živo sem nezadovolno
Dúga lěta: nemirovno.
Ně sem čüto, në sem mislo,
Ka mi jeste? — Ka falilo?

Na smrt i na skrádnjo vöro
Sem misliti ni' në vüpo,
Na stran sem se ji ogíbao,
Vu dühovni sem pogíbao.

Te pobožne i moléše
Sem kónajóč krívo glédao,
Špoiáro sem se žnjih blódo,
Držéči njih delo nôro.

Pôt po šteroj sem potúvao,
Je kmična i kríva bíla —
Po njê sem brez cila blódo,
Posvéta nindri né dôbo.

Ali ednók med blódfjenjem
Se poteknem, — na tla spádnem
. . . I te? . . . ah te — Gospodín Bóg
Tebé náidem, večer Gospód!

I zdá od hipa onoga,
Pred Te'ov klečím, nébe Oča.
Ti si se doj nagnó k-meni
I obíno si me k-sebí! F. J.

Živlênje za živlênje.

(Poslovenčo V. Korošec.)

Že níkelko lét je od toga, gda se je níkaj zviúrnédno žúdivotoga zgódiło, ka ti mi je potrébno pripovedávati, drági čtenjár.

Ednók sta žívela v ednom zhodnom váraši dvá brata. Mlájši je živo razvízdano i gréhšno — od ránoga útra do késnoga večéra je samo gréhšo i nej je pokazao níti nájménše želje, da goríhenja s svojim gréhšnim življenjem.

Staréši je bio nasprotno bogábojéči človek, mertúčlivi i v Bogá zavúpani, vsigdár delúvajóči in nej je zablodo v gréh. Žalúvajóč je večkrát opomínao svojega brata. Ali té je níka nej márao za njegove prošnje, níti za njegove skuze, nego je nadale pogúbílavao svoje têlo i svojo dúšo. Skoron dnéno se je ponávlalo isto žalostno življenje. Mlájši brat je veseljáró do késne nôči med tem, gda je staréši srčno Bogá molo — i čakao mlájšega.

Ednók začúje kesno po pónôči staréši brat močno klonckanje na dveri svoje híše. Friško odpré dveri i notristópí sčista blédi i scagani v krvávom gvanti mlájši brat.

„Réši me! Skrij me!“ prosí. „Pregánjajo me. Bujo sem človeka. Glédaj krv! — Jaj, vidi tú njegovo krv!“

Ali kak ga naj skrije, ka bi ga nej najšli? Brez ka bi kaj pravo, slečé starejši brat svojemi brati krvávi gvant i ga oblečé na sébe. Nató oblečé brata v svojo čisto obléko i ga potisne v drúgo hížo i zaklene za njím dveri.

Komaj je tó včino, začúje klonckanje i policja vderé v hížo. „Točno kak smo mislili, tú je krivec“, právjíjo eden ovomí. „Na té kvartel sumnímó za vnoga.“

Priblžajó se starésemi brati, ga ostro poglédnejo i vržejo pogléd na njegov krvávi gvant — ino ga pitajó: „Si tí morítec?“ . . . Ali ete níkaj ne odgovori.

„Zaká ga dugo spítávaš, vém pa vidiš njegov krvávi gvant?“ práví nestrplivo eden stražár ovomí. „Hodi, ka ga zvéžemo i odženémó!“

Nató njemí zvéžejo roké i ga vlečéjo s seboj, daleč po kmičnoj pótí do temnice, gde so ga záprli v kmično lúknjo. Ves té cêli čas vlovlenik né je gučao níkaj.

Naslédnje jútro pridejo, ka ga vóopitajó, ali on je né dao odgovora, nego je neprestano ponávíao: „Znam, ka zavolo toga húdoga djánja morem mréti, pa kém prvé, tem bógše.“

Po níkelíko dnévaj ga pripelajó pred sodníjo. Sodci, vídéči njegov krvávi gvant, so právíli: „Tú je né potrébno níkši svedokov, stvár je jasna!“

„Máš branilca?“ pitajó obtoženoga.

„Nemam“, odgovorí té.

„Želíš kaj govoriti v svojo obrambo?“

„Nej, tó ne želém“, odgovorí z močnim i odločnim glásom; — potom nagne svojo glavó, ka ne bi njegove oči posvedočile nedužnost.

Sodci na tó zaključíjo rasprávo i ga obsódi jo na smrt.

Na večér pred zvršítíjov sôdbe je začno obsojeni nečákano gučati. Ravnátela temnice je zaprosó, naj pride k njemí. Gda je té stôpo v njegov zápor, njemí práví te smrti čakájóči: „Bojte tak dobri i spunite želénje človeka, šteri stoji pred smrtíjov! Prosim vas, ka mi pošlete papér, ténito i pero, ka napišem písmo i pečatní vosek, ka ga zapečatím. Prosim vas, da mi oblúbíte pred Bógom, ka písmo ne odpréte, nego ga pošlete po mojoj smrti tístomí, komi íje namenjeno. Lejko ste ogvúšani, ka nemam slaboga naminjávánja — ár more moja dúša vútro že státí pred Bógom — v mojoj slédnjoj vóri zagvúšno nemo lagao!“

Ravnátel je opazúvao líce obsojenoga. Né je mogao dvojuvati v ístínotost njegoví réči i né je meo srca, ka nebi njemí prošnjo spuno.

Tak se njemí je vídlo, ka je te obsojeni cêlo svojo dúšo položo v tó prošnjo. Bio je míren i blági, med tem gda je v njegoví očaj bila níkakša nadzemeísk sveklošča.

Ravnatelj je prineso vse, ka ga je proso i njemi oblúbo njegovo želénje verno spuniti. Na večér, gda je pregledúvao posámezne zátvore, se je vstavo túdi pri našem obsojenci i potihoma vzeme zapečateno pismo. Nôč je mínôla. Za ništerne nôč mira, za vnôge nôč bolečin, grêha — nôč brez spánja, ali puna mira za vlovienika, šteri je kléčao na pragi svoje cêlice, kak na pragi večnosti i gléda v drúgi svét.

Priblížao se je dén. Lúdjé se odprávlajo na delo, túdi oni, ki so ga meli odpelati v smrt. Ešče samo vóra i vse je bilo zvršeno.

Za krátek čas skloncka níkák s pismom v rókí na dverí stanovánja „dvé brátov“.

Človek z blédím, razburkaním obrázom prime pismo, dúgo ga je bridko glédao, kak da bi bilô pismo nepravilno dostávljeno, dônok ga k koncoví odpré.

Číté ga — i dá od sébe glás boleznosti i groze. Stápa po hiži gori i dolí kak nôri! Trôsi se po cêlom têli i glasno jóče.

Ka je bilô vu písmi napsano?

Né dosta, samo níkeliko rêči, štere so se etak glásile:

„Vútro, oblečen v tvoj gvant merjém za tébe; tí pa, oblečen v moj gvant, žívi pravilčno i svétô, spomínajôč se na mêné!“

„Merjém za tébe!“ Té rêči ga prevládajo i pretrôsijo v dno srca, štero je prvié od grêha i potom od stráhú skorô okamenelo.

Kak zbúdjén z sna, kriči glasno: „Merjém za tébe!“ Zná biditi je ešče né trôl (Dale.)

Nika od zvônêšnje missie, ali od povrnênja poganov.

Vkúp postavo Flisár Jánoš.

4. Zakâ trbê missionálivati?

Bože králestvo príde na zemlô brezi naše prošnje i našega dela túdi. Né Jezuš potrebúje naše delo, nego mí potrebújemo njegovo milôščo. Nam je potrébno, naj nás Kristuš za nedelavnosti i gnúsne manjôsti volo nezavrže i neodúri. I te, gda svéta svetlost (Jan. 8, 12.) sebično samo na svoj račun ščémo obdržati, smo že njega zgúbili.

Tô edno je gvúšno, ka je né samo te béli človek stvorjénja korôna, nego vsáke fajte lúdjé túdi. Tô je túdi istina, ka je Gospodna Bogá li

Zakaj podpéram i širim Dúševni List?

Ar vu vezdášnjem časi je tó jedini slovenski list, šteri evangeličanske vernike opôti, krepí, vkúpe správla, presvetšáva.

Ar podpéranje i razšírjávanje etoga lista je dúžnost vsákoga evangeličanskoga človeka, ki lúbi svojo cêrkev.

Ar je tó naš list i podpéranje njega nemoremo čakati od níkoga drúgoga?

po Jezuší mogôče prav spoznati (Ján. 8, 19) i ka je brezi Jezúša. Očé Bogá stvorjénje brezi cíla i nerazmeto. Či tak vu missionskom deli tál jemlémo, ednáko Bože škéri, Jezušovi delavci bodemo. Nesmimo se tóžiti, ka bi missionska naša dúžnost túdi nam „bremen“ bila, radúvati se moremo, či vu missionskom deli slobodno tál jemlémo.

Jezuš je z tém nájbole k sebi pozdížno človečanstvo, ka je pri Oči od vučénikov slobôd jemánji, vučénikom vèlo: „Idte po vsem svétí, predgajte Evangelíom vsákoj stvorjenoj stvarí.“

5. Kak je slobodno povrnjávati, missionálivati?

Jezuš je sigurno zapoved níhao na tó gie-dôč, ka je kamikoli i kakšité né slobodno povrnjávati. Tak je pravo onoga vrémena židovskim vodilnim móžom: „Okôll hodite po môrjt i súhoj zemli, naj ednoga novoverca včínite i gda je včínjení, napravíte ga za síná gehenne dvakrát bole, líkl ste ví sámí.“ (Mátaj 23, 15.) Z toga se vidí, ka Jezuš krščanskôj materi cêrkvi túdi nedovolí poganov povrnjávánje, či ona nevê te povrnjene vu svétoga dúhá blagoslovi gotove i vrédnoj stávi obarvati, ino či ona nemre na mater cêrkvi račun nôve i nôve, dobre zgoje porode v boja rêd postaviti.

V 1928 leti je na Oliveckoj gori držána svetovna konferencia konštátêrala, ka je svetovna missia poménkala. Či je zistinom poménkala, tó je opomínanje na tó, ka se sv. mati cêrkev more ščístiti i znôva ponôviti, da naj pá zemlé sôl má biditi i z vékšim náshajom spunjáva svoje pozvánje. (Dale.)

Kriva sôdba.

„Novine“ t. l. jan. 31-ga pišejo, ka „dobra četrtina naših akademikov katoličanske vere je v komunistični družtva. Od akademikov evangeličanske vere je pa jako redka izjema, če izjema sploh jeste, da bi što takši ostao, kakši je šo z očine hiše. Dvoje mora no iz toga sklepati: ali so evangeličanski akademiki ne dobili zadostne verske vzgoje i izobrazbe, ali pa je njihova vera ne v stani, ka bi je očuvala na pravoj poti.“

Ne bomo odgovárjali na zagvúšno pretirani napád na naše evangeličanske akademike, šteri eo ipso nemorejo kotrige biti rim. kat. akademski družtva. Sami naši akademiki znájo vóstáti za sébe. Pa skoron se nam túdi jasno vídi, kak da bi se z gvúšne stráni cílavno ščela fárba komunizma namazati na vse naše evang. akademike.

Nemoremo pa mučéč mimoidti kre óne trditve, ka so evangeličanski akademiki nê zadobili zadostne verske vzgoje i izobrazbe. Zakaj? Ár v etoj trditvi dosta istine jeste. Naši akademiki so rêsan nê mogli zadobiti zadostne verske vzgoje. Ah tomi je nej zrok ni naša mladina, niti naši verovučitelje. Ár naši verovučitelje naj tádájo znábiti túdi svojo lastivno dúšo, v M. Soboti tjedensko v 1—2 vórama, indri mogoče mēsečno v 1—2 vórama nemorejo zadostno spuniti pri mladini dúšo vplemenitéče delo ino mladino, štera išče i se búdi, pokrepiti z nŃvoga Zákona zájmlenim s čistim, krstšanskim svetovnim názórom.

Eto zmenkanje zvŃna nás stojéče višše zroke má, štere eti nemoremo razprávlati.

Nájodločnê pa je nam potrebno nazájvržiti tisto jálno tožbo, ka evang. vera nebi bila v stani očuvati mladino na právoj pŃti. Hištorični faktumi podbíjajo eto krivo zŃdbo. Vem pred 150 letmi jeli je nê rávno verna či rimske cêrke, Francíja, plavala vu válovji komunizma? I dnesdén páli jeli nê sčista vu rim. kat. držávaj (Mexíka, Špáníja) vdérja, opúštšáva komunizem? I PrŃti tomi vu šteroj proteštantskoj držávi se godi kaj tákšega? I jeli je nê rávno evangeličanski Nemškiorság stano prŃti nájdločnê i krepkê tŃki komunizma?

DŃnok je sploh gvúšno, ka ete vnŃge fiaške, štere denéšnji kulturni, krstšanski svét preživetí more, BŃg správla, naj se nemamo ském

hváliti. Tak evangeličáne, kak katoličáne žitek preveč britko bičúje proti BŃgi i k endrúgomi túdi, naj se ne borimo prŃti enovomi, nego vkúpprijavši z medsebnov pomočjov i z prijátelstvom spunjávamo naše prevelike náloge v interesi pobogšávánja svetá.

Edna čüda.

Jas sem tak živo, kak vnŃgi mládi lüdjé, vesélo. Vera, pobožnost je vse vrédi bilŃ, samo edno sem nê pozno, žívlénje vu Kristuší. Od méra z Bogom se mi je niti nê senjalo. I té se je zgŃdilo pri ednom potúvanji na mŃrji, ka se brŃd, na šterom sem potúvo, vu morje potono. Trêzno i svetlo mi je šlo skŃz dúše: pojeb, zdá se vtopiš! Bojo sem se nê. Túdi kēpi z mojga žívlénja so mi nê prišli pred dúševne očí. Vse-edno je, zdá ali sledí. DŃnok v níkše formo sem rêsáni bio, pomŃč je prišla i so me vŃpotéguoli z vodé, žitek mi je obarvani bio. Té sem si etak pravo: nej je BŃg rávno zdá z te-bom gučo? Obprvim se je zgŃdilo z menom vu mojem žívlénji, ka sem zgrábleni bio od nezatajive resníce žívočega žítka — Jezusa. Z Bogom se obprvim sréčati je nê vesélje, nê decínska špila, nego je globoko pretrŃšenjé. Pred Bogom zgübleni bidti je eden zafušani žitek! Čí od Bogá svetlost spádne na nás, té se nam obüdi pitanje: kak zadobim žívlénje z Bogom? Kak zadobim mér vu dúši? Nej kak je návada pobožnoga guča, nego da poté m znam i sem zagvúšani, ka me je zdá Zveličitel gorivzéo.

Čí si ešče nazájzmislím na tŃ preminŃče mesece, mi je nê bilŃ ležéše, nê postanolo bŃgše i lepše, nego vedno globše je šlo z menom vu nevo. Strašno mi je bilŃ. Déa za dnévom je BŃg globše potisno svoje spíce vu mojo dúšnovést. — Té ide eden rŃmar po žítka pŃti, raztrgani, zaprášeni, pun nečístŃče i grint. I žnjím se sréča Eden, vu čistom, svetlom bēlom gvanti, sam Jezuš, i njemi erčé: prijátel, ti si na konci, kak ščéš vu tvojem raztrganom, zamázanom gvanti pred Bogá stŃpiti i pred njím postánŃti? Hodi ménjajva se. Nemreš mi nika drúgo dati, kak tvoj zamázani plášč. Jas, tvoj Zveličitel, ga na sébe oblečém i tebi darújem moj bēli, čisti gvant. Bēli gvant, za one, štere BŃg za svoje sini imenúje. — TŃ je darüvo BŃg meni vu Njegovoj velikoj milošči.

Létno glávno správišče Puconske fare.

Puconska fara je febr. 11 ga měla svoj létni obračunski i preračunski gjúlěš. Po navdúšenom spevanji „Trdí grád“ pesme 1., 2. i 4. veršuša i po vrěloj molitvi dūhovnika so Kūhār Štefan inšpektor pozdravili nazōči bodōče, prosěči je na objektivno tanáčivanje v dobro cěrkve i gmáne; naprědávši i pod deněšnje razprávanje poráčavši ništerna aktuella dugovánja, so gjúlěš ōdprli i dūhovnika oprosili na naprědánje svojega létnoga naznanila od dūhovnoga dela vu fari.

Ár je eto naznanilo celō prestrano bilō, ese li nakrátci zamerkamno edno-ovo žnjega.

Dvá zmožniva čúta nás sprevájata, spomínanje i vūpanje; dōnok zadovoliti nás nemoreta, ár navádno k preidōčim dugovánjom sta prikapčeni, dūša pa želě večno gvūšnost i tō nam pokáže vera, štera nás prikapči k-večnomi, skrbnosěčemi Bōgi.

Naši materiální nevol eden veliki zrok je vu krōži našega lūdstva jáko razširjeno velikášivanje, štero se skazūje tak v obláčivanji, kak v iskanji vživanja. Vu zvūněšnjem preštímávanji vsáki prehititi ščě drūgoga. Vodna rěč je postánola: „či on lahko, jas tūdi lahko“. Pri tom pa vedno zuní tožba, ka cotavi postánemo... nemre se živetí... na nikoj moremo prítí... Gvūšno, ka dostim lūdém bi se lahko odgovorilo na njihove tožbe; drági prijáteo, kak tí ščěš, tak rěsan je nemogoše, pa nigdár je tūdi nē bilo mogoče živetí! Što vu nájrvi rěd postávi divatno, cifrasto oblekávaje, želěnje gizde, vživanje, on odvzeme dohōdek svoj od tistec, kama ga je Boža vola zrendelūvala: od familije, od cěrkvi, od domovine, od podpéranja dobrotivnosti altára.

K etakšim se májo návado približavati hujskáči, nezadovolnosti, nenavidnosti nētítelje, ki njé drastijo, prōti tistim, šteri živějo vu bole rědni razmeraj.

„Srmácke vsigdár bodejo z vami...“, velí nam Sv. pismo. Bōg se za srmáke skrbi po dobroga srcá lūdi. Či sebičnost neobvzeme popolnoma naše srcé, vsigdár nájdemo kaj, štero lahko tádámo na podporo od nás ešče srmáčkěšim našim bližnjim.

Stáro skoznūvanje je, ka navájaje dobrotivnosti nej na teliko od obilnosti dohōdka, nego od mere vu našem srci živěče bližnjega lūbėznosti visi. Či mámo vu svojem srci bližnjega

lūbėzen, té ešče z toga maloga, za sébe potreb-noga tūdi známo podeliti drūgim, či je pa lūbėzen vōmrla, té se nezná niti puna mošnja bogástva, obilnosti ōdprěti.

Pa gde se prgišča áldovagotovosti vkūpstisne, tam tūdi dūša dolijemlé. Zátō „vu dobročiněnji neobtrūdmo... dokeč čas mámo, zevsemí dobro činmo...“

Pri vsem etom opomínanji istinsko hválo vadlūjem telikim vernikom našim, ki so vu pretečenom leti na rázlične cile naše cěrkve više 14.000 dinárov aldūvali i vu 14 vesnicaj posebnó Apačkim verebratom blūzi 3000 din-ov. Topia hvála našemi ženskomi drūštví, štero na prestori lūbėznosti nepomenkano zvršūje svoje plemenito pozvánje. Hvála tūdi všem vernikom, ki so zvōn dáče vnōge drūge slūžbe aldūvali vu pretečenom leti svojoj cěrkvi.

Tū se spomeném z toga vesěloga dogodka, ka naše velike fere vrěli pēnezni šafar so že rávno skōz frtao stotine Franko Miklōš, ki svoje blagoslovljeno delo so vsigdár z trěznov previdnostjov, z právov vernostjov i z čūdnov energijov oprávlali na dobro našoj gmáni... Pri tom mēniki zvišávam Bogá, ka je Njil za vkūpdelajōčega nam darūvao. Čútím, ka je Njim tūdi veliko bláženstvo vu tak lépoj svojoj starosti skōz 25 lét z mladinskim deloládanjem slūžití Bōgi ino cěrkvi. Boží obilen blagoslov si naj počíné na njihovom žitki ino deli. Naša zahválnost, naše visiko preštímánje naj ozlátí ešče nadale njihovoga žitka ōpravice med nami! (Vsi navzōči so navdúšeno živiovali vrědnoga cěrkveknoga šafara.)

Začětna točka našega vadlūvánjskoga žitka je cěrkve. K Bōgi žijajōča dūša ōtávlanje, te žalosten obeseljávaje, vu boji žitka pomenkávajoča dūša eti vdábila mōč na obstoje. I dōnok kak dosta jí jeste, šteri eto mōč zametávajo. Mláčnost, nemáratnost, gizda, hūda pēlda drūgi ledeni dūš je ozdaleč drží od občinstva Bogá molěči dūš, i od z nébe doli prihájajōče dūhovne svetlosti. Eto so tiste živo zakopane nesrečne dūše, štere vu groznoj kmíci se trapěče nevidijo, nečūjejo drūgo, samo tō, štero na zemelski žitek sliši, nemislíjo na drūgo, samo na želěnje etoga telovnoga žitka, gor-gorbuknje-na vživanja, vsákdeněšnje skrbi ino tak hitíjo vu spadáj dūše svoje.

Eti mi je potrebno spōmenoti, ka nikáki pa vu cěrkve pridōči nevzemejo itak tao z celōv

pobožnostjov vu božoj službi. Naše evangeličanske Bože službe eden nájfontošněši tao je skŭpno popěvanje. Što pri nas nepopevle, on pomenkano vzeme tao vu Božoj službi. Za toga volo pa vsáki do konca mora nazôči biti pri Božoj službi ino zaključno popěvanje pred vŏiděnjem z cěrkvi tŭdi ně táníhátí.

Našega dŭhovnoga žívlěnja nájavrelěši fakt je: spŏved i Gospodnova večěrja, Kak zamázana těla za čistočov, dobre pristojnosti človek za čistov oblěkov, betežnik za ozdravlěnjem, tak želě dŭša naša za Gospodna grehe odpŭščajočov miloščov, štero po poniznoj pokŏri vu Gospodnovoj večěrji lahko zadobi. Nikáki tŏ povějo prŏti, ka ŏni neznájó pozábítí, neznájó odpŭstítí. Rávno eto je dŭše nájbóle bolezná róna!

Odpŭšćanje, změrjanje nepoměna, nego pověkša, neoslábí, nego pokrepí človeka.

Kak žalostno je, čí brátja, zláhta, edne gmáne kotrige nezměrjano srditost držěć, skŏz več lét hodíjo kre endrŭgoga, brezi toga, ka bi si gŭčali en z ovim.

Gospon Kristuš je tŭdi té pokázao svojega dŭhà právo plemenitost i velikost, gda odpŭstivší svojim protivnikom ešče med mokami križa se je tŭdi molo za njé. I nam je z etim pěldo dao.

(Nadaljávaje pride.)

Što podpěra štam, on zida cěrkev, za tŏ je eta cěrkev, naj se vu njej dŭše srěćajo i na skŭpnost prebŭdíjo.

R. pŭšpek.

Rázločni máli glási.

Radostí glás. „Ár nemamo tákšega víšěš-njega popa, ki bi ne mogao potrplěnje meti z našimi nemočnostami, nego skŭššanoga vu vsem prispodobnim tálom, zvŭn grěha.“ (Žid. 4, 15.)

Osební glás. Zalajska šinjoríja si je Jonaš Lajoša dŭhovnika vu Dŏrgicse-ji, našega zemláka, predanovskoga rojáka, zbrála za šinjora-Boží blagoslov ga naj sprevájá vu šinjorskoj njegovoj čěsti.

Križevcí. Na rédnom glávnom správiščí, dne 2. febr. 1937. evang. gmáne v Križevcích, je blo enoglasno zvoljen za gmánskoga podínšpektora g. Kerčmar Ivan, sabŏ i posestnik v Križevcích. Predpisano oblŭbo je včasí položo pred

navzočimi gmánari ino s tem je prevzeo na njega zavŭpane posle gmánskoga podínšpektora. Novozvoljeni g. podínšpektor je vreden té čěsti i zavŭpanje svojih gmánarov, ár zvŭn toga, da je njegova cěla familíja jáko trda luteranska korenika, hvále vredna je njegova očínska skrb tŭdi v tom poglědi, da je z velikimi áldovi vŏdao zevčítí svojega sina, g. Kerčmar Zoltána za misijonarskoga predgara, ki je dŭhovní vodja svojih izseljenih verebratov v apaški kotlini. Evang. šinjoríja zvŭn toga, da z veseljem pozdrávla svojega nŏvoga delavca, njemi iskreno čěstítá ino želi boží blagoslov v doprinášánji na njega zavŭpanih podínšpektorskih poslov za napredek i utrdítev naše. evang. cěrkeve.

Bodoncí. Bodonsko žensko drŭštvo je 1937. jan. 17. popoldněvi ob 2. vŏri veselŏ čajanko narědilo z sleděćim programom: 1) Uvodní marš — Orkester (Strukovska mlad. godba). 2) Napoved programa — spisao i naprědao Šif-tar K. 3) Dekliški zbor — g. Kŭčan K. učítelj. 4) Pozdravní govor — ga. Bakova, predsedníkojca. 5) Dekliški zbor — g. Kŭčan učítelj. 6) „Vandrarsjí dečko“ — g. Kŭčan učítel. 7) Kuplet — g. Poredoš učítelj. 8) „Anka“ — gdč. Vukan Tilda i g. Kŭčan. 9) Sopran solo — sprem-ljevanjem orkestra ga Rösslerova. (Pesem i nŏto zložo g. Bako K. učítelj.) — Interesiranje je tak veliko bilŏ, da smo vsega občínstva ně mogli pod strěho spravítí. I čí so rávno 3 sobe bilé vŏspráznenje brez stolov, stolic i stolcov, tak ka so poslŭhšavci vkŭpstisnjeni billi, kak spíce v paklini, dŏnok ji dosta vŭne ostalo, šteri so pri odprěti dveraj stáli vu velikom mrazi, čí bi kaj čŭti mogli. — Keliko bole so naprě v tom táli fare vu Bački i Sremi, gde vsakša vékša fara má za takše kulturno naprědávaje svojo, tak-zváno: Kulturno, ali Lutherovo dvoráno! Po programi je bila čajanka. Naše vrle članice so teliko sladkorja, pecive i rožic vkŭpprinesle, ka vsaki navzočí je bio pogošćen z ednim čajem; gvŭšno, ka vu tom mrzлом vrěmeni je to vsakomi dobro spadnŏlo. Gospé so čaj kŭhale, devojke pa dvorile i gornosile. Ali žalost, víše 200 jil moglo odítí, ki so ně dobili prostora vu poslopji. — Ně čŭda, gde jeste prinas takša dvorana, gde bi 600—700 lŭdi mēlo prostora? — Za čaj smo dŏbili 1324 D, za pecivo 640 D, za mále rŏžice, z šteri smo edno, ednomi vsakomi štelí datí na spŏmenek prve čajanke 189.25 D. (Škoda, ka smo jil malo meli.) Vsevkŭp notri

smo dôbili 2153 Din 25 p. Vôdávania smo meli 182 Din. Čisto nam je ostalo 1971 Din 25 par. Na čajanko so se šteli pripelati z Osijeka g. Szincz Lajoška veletrgovec túdi, ár ji pa té dén drügi posel zadržo, so poslali ceno benzina, šteroga bi za pôť porábil : 500 Din, našemi ženskomi družtvi z prošnjov, naj se tá svota pri popravki oltára ponüca. Za té velikodüšni dár naj sprimlejo i po toj pôti bodonskoga ženskoga družtva srčno hválo ! Čajanka nam je tak vsevküp prinesla 2471 Din 25 p.

V Bodonskoj fari je meseca decembra za Apačko faro nabráno 2450 Din 50 p. áldova.

Pošta. Frank Zakocs Newark. Pêneze na kalendarije prejéli. Istinsko zahválnost Vam vadlújemo za trüd i vrélost.

Razpis. Evang. cerkvena občina v Puconcih razpisuje zidarsko, tesarsko, stolarsko, kleparsko in ključavničarsko delo za zgradbo gospodarskega poslopja. Tozadevni pogoji, načrt in proračun je interesentom na razpolago od 7. marca naprej v župnem uradu. Pismene ponudbe je vložiti do 21. marca t. l. pri evang. župnem uradu v Puconcih in sicer točno za vsako vrsto delo posebej. Odbor si pridrži pravico oddajo del ne glede na najnižjo ponudbo.

Naši časopisi v Amerikanszki Szlovencov Glászi. Z radostjov smo vidili i čteli, ka naše časopise, tak Düşevni List, kak Evangeličanski kalendari, je vsém amerikanskim slovenskim evangeličancom večkrátno poráčaó „Amerikanszki Szlovencov Glász“, štere novine se vu Bethlehemu tjedensko vôdávajo i šteri novin reditel-lastnika sta Alex Kardoš i Frank Haššaj, obádvá rojáka Puconske fare. Istinsko zahválnost vadlújemo za eto lübeznivo, samovolno poráčanje. Bárbi náglas najšlo pri ništerni tamošnji naši slovenski veredománji, šteri bi po vdáblanji naši časopisov nepretrgnjeno zvézo meli z bojüvajočov se eti svojov rojstnov cerkvov i svojim naprêplačilom bi nás tak morálno, kak materiálno podpérali. Bôg dáj tó !

Turobni glási z Gornje Slávečke fare. Odselili so se zádñji mësec vu večnost: vd. Küplen Matjaš, Dolnji Slaveči, 74 let star, vd. Mencigar Franciška, roj. Gomboc, v Večeslavci, 54 l. st., Bertalanič Janez, v Gor. Slaveči, 86 l. st., vd. Celec Štefan, v Gor. Slaveči, 64 l. st. i eden otrok; vu soboškom špitáli Krenos Jelena,

roj. Kisilak, z Gor. Slaveč, 36 l. st. — Vsi eti vôpreminôči naj májo sládek grobski sên ! Ti nazájostánjeni si pa naj počinéjo vu Božem sv. ravnanji.

Naša malomarnost. Vu „Novinaj“ (jan. 24.) smo čteli, ka se je oženo v Franciji Paučilč Jožef z Fokovec, z evangeličanske vere je prestopo v rim. kat. i si je po zdávanji taki naročo i túdi pláčaó obá rim. kat. lista (Novine i Marijin List), pa ešče podporo je túdi darüvao na té liste. — Z-vsega toga se túdi vídi, ka rim. kat. — ki bole znájo širiti svoje liste, kak mi; bole znájo, ka kakšo môč znamenüje štamp, kak mi. Nevêmo, jeli je Paučilč Jožefi sploh ponüdo gda što naš Düşevni List, eto predganco, z štere se naročnikom pri njihovom dômi glásijo istino evangelioma? Tô edno pa známo, ka samo telko čtenjárov smo meli vu Fokovci, kelko je prstov na ednoj rôki. Ešče z té peti smo zdá 4 zbrisali, ár eden vsáki žnji je skôz 10 lét vdáblao naš list, brezi toga ka bi edno paro pláčaó na njega. — Zgoránji dogodek nás znôvič opomína, ka je vóra, naj že zesna goristánemo i z pëldov sejáča sejamo pri tisti, kí či bi li znali, neščejo aldüvati niti pare na naš štamp, na blagoslove našega štampa i na njegovo missionsko môč.

Turobni glási. Zádñji mësec so se z Puconske fare odselili vu večnost: vd. Horvath Ana, roj. Celec v Lemerji, stara 78 let; vd. Sečko Terezia, roj. Andreč v Šalamenai, st. 69 l.; Kološa Janoš v Moščanci, st. 61 l.; vd. Barbarič Klara, roj. Sapač v Sebeborci, st. 61 l.; vd. Cipott Terezia, roj. Horvath v Polani, st. 56 l., Luthár Jožef (špolar) v Sebeborci, st. 70 l., Küronja Števan na Gorici, st. 79 l., Hašaj Terezia, roj. Rehn v Moščanci, st. 71 l. i eden otrok v Sebeborci. — Naj májo sladtek grobski sên i blážno goristanênje !

Dári na Dijački dom. Weren Jožef veletrg. Celje 50 D, Žibrik Jožef Puconci 10 D, Šipilič Geza Pužavci 5 D, Kološa Ivan trg. pom. M. Sobota 20 D, Šiftar Štefan ml. Gorica 20 D, Šifar Karolina Zagreb 10 Din; Sobočko evang. žensko družtvo je, kak vsakše leto, tak túdi letos pogôstilo osnovlenike Dijačkoga dôma z fašenskimi fankami; Talányijevi i Križaničovi z Gor. Radgone so nás pa z kolinami obesilili. — Lëpa hvála !

Dári k nesprhlífvomi vencí v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga Dôma

štipendij: Vogrinčič Lajošova Gorica 10 D, Lánšček Šandor Andreji 10 D, Pavel Lajoš st. Polana 10 D, Pavel Lajoš ml. Polana 10 D, Mórec Géza Celje 30 D, Šiftar Janoš Predanovci 30 D, Preininger Franc Gorica 10 D, Horvath Štefan Brezovci 10 Din. — Nájsrčnêša hvála za té korine poštvánjanja.

Samovolni dári na goridržanje Dúševnoga Lista: Kološa Mikloš Puconci 10 D, Sapač Jožef Brezovci 2 D, Ferencek Lajoš Moravci 4 D, Weren Lajoš veletrg. Celje 70 D, Kološa Ivan Šalamenci 3 D, Poredoš Karolj i Gomboc Kalman Polana 5-5 D, Kisilak Mihajl Brezovci 2 D, Šavel Štefan Puconci 5 D, Čelak Štefan kur. Lemerje 5 D, Škraban Lajoš Puconci 2 D, Karđoš Lajoš sabo Sebeborci 3 D, Šiftar Maria Maribor 20 D, Kúhar Franc (Bencak) Puconci 10 Din. — Radi bi nadajávali! Srdčna hvála!

Nikše prilike brez dobročinenja. Na ništerni gostúvanjaj zádnejega fašenskoga časa so se páli znajšli previdni starišnje, ali drúgi vréli vernici, šteri so pri obilno prestrêti stolaj se veselêče svate opominali, ka se evangeličanski krstšenici rávno pri etakši prilikaj nesmejo spozábíti z Lázarov svoje cêrkve, z med vnôgim stiskávanjem živêči raztepeni verebratov, štere to plemenito Gustáv Adolfa drúštvo nájbole bráni i podpéra. Záto na cile toga drúštva etakšega hipa naj darúje z veselím srdcom, kak je što mogoči! Na spodobne lépe budúce reči Benko Štefana na gostúvanji Hašaj Štefana i Benko Verone v Brezovci je vktúđano 60 Din. — Na gostúvanji Car Franca i Godine Marije v Šalamenci na nábud Kovač Štefana i Sever Štefana 33 Din. — Na gostúvanji Vratarič Karola i Sedonja Etelke v Polani na nábud Janža Štefana i Friškič Franca 100 Din. — Hvála opomenitelom i daritelom. Bôg blagoslávľaj te nôve páre i zbúđjavaj potomtoga túdi drúge na prispodobno činênje!

Ka novoga. Nedávno je diktátor Stalin v Moskvi na smrt dao osôditi 13 komunistični voditelov, dvá je pa vrgao v dosmrtno vôzo v Sibirijo. Vsi tê nekrščanski tipi z Stalinom vréd so práve krvoločne zverine v človeškoj podobi, ki so vsi „z mečom začnoli i od meča prejdejo!“ Ovak se pa sád komunizma vidi po celoj Rusiji, gde vláda strašen glád; zavolo nezadovolstva so záprli nad 1000 lúdi. — Po zaslugi naše vláde je sklenjeno velko prijátelstvo med našov i bol-

garskov kráľjevščinov — Nemški kancelar Hitler Adolf je 30. jan. t l znameniti i velki govor držao, po šteroga vsebini je Nemčija raztrgala vse mirovne pogodbe, doségla je vse, ka je méla pred bojnov, zdaj pa zahteva kolonije v Afriki i indri nazáj Svoj guč je skončao etak: „Naj nam Vsamogoči Bôg podeli mir, ka s punov verov v Njem lahko dokončamo velko delo.“ — V Ameriki USA so grozne povodni bile; reki Misisipi i Ohio sta napravile nad 300 milijon dolárov (13½ milijard Din.) kvára. Víše 60.000 lúdi je brezi strehe, okoli 400 osob se je vtopilo. — Špánska Frankova vojska je notrivzêla nájvékše morsko pristanišče Malago, gde so túdi zgrabili celi štáb komunistične vojske, med njimi pa túdi glávnooga poveľjnika generála Kleber-Fekete, ki je praj vo-grski židov. Celi 18. dandár je vničeni, obroč okoli Madrida je pa duže menši. — V krátkom Italija pretрга diplomatsko zvezo z Rusami. — Grčija je naročila 14 bojnih ládj v Nemčiji. — Naša vláda je te dni podpisa „Uredbo o kmečkih zbornicah.“ S tem je spunjeno dávno želenje našega kmečkoga národa, ki dozđaj nê meo právoga stanovskoga branitelstva i voditelstva. — Od 15. februára naprej se lahko pá penezí pošilajó na Madjarsko, vendar samo do 1000 Dinárov od edne osebe na mesec. — V Angliji je preveč razširjena gripa, tedensko merjé okoli 800 lúdi. — V komunističnoj Španiji v Valenciji so na vodilni mestaj sami rusoski komunisti. — Letos spústijo na morje 16 nôvi torpedo-rušilcov Nemci. — Nemeck Leis iz Kamnika pri Maribori, je pisao pismo kancelári Hitleri, ka njemi slabo ide i ka je na porciji dužen 2500 Din; v odgovor je 4000 Din dôbo. — Katastrofalno zemlégibanje je bilo v San Salvadori (Srédnja Amerika), vu šteroj je okoli 3000 lúdi zgúbilo žitek. — Vu Zdrúženi držéľaj je od 1936. jan. 1. do okt. 31-ga 29.850 lúdi zgúbilo žitek vu automobilski nesrečaj. — Šéststo lúdi je zgorelo v mandžurskom kinematografi. — Na Kitájskem med vožnjov je v brzovlákí 100 potnikov zgorelo. — V Transjordániji je za volo velkoga mraza zmrznolo okoli 1000 lúdi. — 120 milijonov dolarov škode je napravo mraz v Kaliforniji. — Potopila se je fínska ládja s 26 mornarj. — Dúga vládna kríza je bila na Japanskom. — Belgijsko potniško letalo je na tla treščilo. Pri tem se je bujlo 12 potnikov.